

[Aksel Møller.]

producere, og hvorledes der skal produceres, og til hvilket mål der skal produceres, vil regeringen nu være nødt til påny at lade de stive tildelingssystemer afgøre, hvorvidt en produktion skal vokse eller stagnere. Jeg tror, dette tilbageslag betyder en tilbagevenden til økonomiske tilstande, som yderligere vil forringe effektiviteten og lægge hindringer i vejen for den rette udnyttelse både af eksportmarkedets og hjemmemarkedets behov.

Vi har jo lang erfaring for restriktioner i dette høje ting. Vi har set restriktionerne stadigvæk føre nye restriktioner med sig. Hvis disse forslag om begrænsning af befolkningens købeevne skulle have mere end en rent øjeblikkelig virkning, måtte de være affattet ganske anderledes dristigt. Hvis de virkelig skulle forhindre os i at glide yderligere frem eller nedad på restriktionsbanen, måtte de have været skrevet i en anden ånd, end den høje regering har formået at skrive sine forslag i. Lad os se lidt på denne tankegang. Den højtærede finansminister foreslår at reducere forbruget over indirekte skatter med 202 mill. kr., men han er stadigvæk indstillet på, at der skal gives store befolkningsgrupper dækning for den prisstigning, som bliver følgen af disse skatter. De nye importrestriktioner får derfor kun en forbrugsomlægning til følge. Den del af befolkningen, som holdes skadesløs, er naturligvis afskåret fra at købe de varer, vi ikke længere importerer, de varer, importnedskæringen omfatter, men de får lejlighed til enten at opretholde deres tidligere andel i det valutaforbrug, som tobak, chokolade, stærke drikke m. v. repræsenterer, eller de retter deres ledigblevne købekraft mod nye forbrugsområder, og disse nye forbrugsområder kan kun eksistere ved, at fremstillerne skaffer sig arbejdskraft i konkurrence med eksportproduktionen. I kampen om at skaffe sig arbejdere vil den, der producerer for et lukket hjemmemarked med rigelig købekraft i den brede befolkning, være betydelig gunstigere stillet end den, som producerer for eksport i konkurrence med andre lande. På grund af denne mangel på logik er forslaget om forøget importbegrænsning og de indirekte skatter, som er knyttet til dette forslag, ikke i stand til at løse den stillede opgave. De vil tværtimod tendere imod at forøge landets vanskeligheder for produktionen og føre os om kortere tid imod nye valutaproblemer.

Jeg kan derfor på mit partis vegne fremsætte den samme udtalelse, som det ærede

medlem hr. Axel Kristensen fremsatte for sit partis vedkommende. Mit parti vil ikke kunne medvirke til, at dette forslag til beslutning vedtages. Tilbageføringen til bunden liste er et så alvorligt skridt, at det burde have været undgået. Det bliver endnu alvorligere, når det siges, som det er sagt i dag, uforsonligt og skarpt fra regeringens side, at den ikke vil lægge sin almindelige økonomiske politik om. Det betyder nemlig, at dette her kun er det første tilbageslag, og at flere vil følge efter, så længe denne høje regering er regering i landet.

De højtærede ministre har i deres taler i dag på forhånd afskåret vejen til forhandling. Forudsætningen for, at man kunne finde vej frem med dette forslag til beslutning, måtte da være sikkerhed for, at andres råd også blev en del af regeringens politik, men både den højtærede handelsminister og den højtærede finansminister har på forhånd afvist forslag om en anden pengepolitik. Den højtærede finansminister hævder, at kapitalmarkedet er anspændt. Det forekommer mig, at han har uret heri. Den diskontoforhøjelse, som kom, og som var nødvendig, kan ikke tages som udtryk for manglende likviditet, men må tværtimod opfattes som et tegn på, at nationalbanken finder, der er for let adgang til penge, fordi der er for mange af dem. Det er blevet en aldeles sygelig idé hos regeringen, at den stadigvæk må fastholde de billige penges politik. Uanset de virkninger, en sådan politik har på prisniveauet, på landets konkurrenceevne, fastholdes den selv i dette øjeblik. De forslag, som man har måttet forelægge i dag, må i sig selv være den kraftigste advarsel mod at fremture med den almindelige økonomiske politik, som den høje regering har anvendt. Og er selve situationen ikke en advarsel og en opfordring til en forandring af den politiske linie, så burde dog i hvert fald alle de advarsler, som i denne sommer er blevet fremsat fra ansvarsbevidste ledere af landets banker og sparekasser, have nogen vægt og nogen virkning på den politik, der føres i landet.

Ganske vist er der siden hine dage i foråret, da vi drøftede udskrivningsloven i det høje ting, sket en forbedring i den højtærede finansministers forhold til lånetanken. Han har i dag i sin tale sagt, at anlægsudgifter og engangsforanstaltninger kunne der være en vis rimelighed i at dække ind ved statslån. Da vi behandlede årets skattelove, afviste han fuldstændig tanken om at finansiere statens anlægsvirksomhed ved statslån. Nu er tanken altså